

Forhandling

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til ministeren for den fyldestgørende redegørelse og sige, at også jeg håber, at vi i Europa kan komme frem til et sådant samarbejde, så vi får en stabil sikkerhedspolitik i hele Europa.

Desværre må jeg sige, at efter at have deltaget i mange møder inden for CSCE og lyttet til mange politikere fra de lande, der deltager i CSCE-møderne, så bliver jeg måske lidt forbløffet, for der forventes vidt forskellige ting af CSCE-samarbejdet. Er det anderledes, når talen er om NACC-arbejdet? Der er det bare 40 lande, som sidder og diskuterer de forsvarsmæssige strukturer – heriblandt Rusland.

Jeg ved godt, at det er meget upopulært at sige, at Rusland eventuelt igen kunne blive en fjende, men er der nogen, der tør spå om, hvordan præsidentvalget går i 1996? Er der mon nogen, der ikke bliver en lille smule rystet, når de hører den gode Sjirinovskij tale? Han er skam en god taler, der kunne lære mange af os noget, og han er en ren folkeforfører, men det, han siger, er ganske rystende.

Og er der nogen her, der ikke bliver rystet, når man på det sidste NAA-møde – NATO's parlamentariske forsamling – på et spørgsmål fra en lettisk politiker om grænsedragning måtte høre en russisk politiker afvise det med, at grænsedragning kunne man altid tale om; det var ikke udenrigspolitik, men indenrigspolitik. Det var den russiske politikers svar til en lettisk politiker – og det på et møde, hvor så mange lande var repræsenteret! Og når man så samtidig kommer og siger: Jamen Danmark skal sandelig have en sikkerhedspolitik sammen med Rusland. Ja, undskyld, men så bliver jeg altså forskrækket.

Og så er det, jeg siger, at Danmark er pisken-de nødt til at være det land, der står de baltiske lande nærmest i NATO-samarbejde ved at gå forrest og sige: De baltiske lande, Estland, Letland og Litauen, skal også have en chance for at få spændt NATO's sikkerhedsnet ud under sig. Ja, det er selvfølgelig populistisk sagt, men jeg tror, at alle forstår, hvad jeg mener; jeg kunne selvfølgelig også bare sige § 5 i NATO-doktrinen, men så vil det blive knap så lyrisk.

Er der nogen af de forsvarspolitiske ordførere, der er i tvivl om, at de baltiske lande faktisk gør alt, hvad det overhovedet er menneskeligt muligt, for at komme op på samme niveau som

NATO-landene? Er der nogen, der kan være i tvivl om, at f.eks. den litauiske bybataljon, der kommer ned og hjælper danskerne i Danbad i Kroatien, faktisk gør det for at komme op på vores niveau? Er der nogle, der er i tvivl om, at de baltiske lande gennem uddannelse forsøger – og vi hjælper dem, så godt vi kan – at opnå det mål, som det er at blive en del af NATO? Jeg tror det ikke.

Det er derfor, jeg beder om, at Danmark er det land, der går i spidsen, for at de tre baltiske lande ikke skal blive glemt i diskussionen, når vi taler om en udvidelse af NATO.

Udvidelse af NATO taler alle om. Vi har i en uge haft en stor konference i Washington, hvor vi ikke bestilte andet end at tale om udvidelse af NATO. Men der skal ikke megen fantasi eller høreevne til at forstå, at de fleste NATO-landes parlamentarikere taler om de såkaldte Vise-gradlande. De fleste glemmer, at der også ligger tre lande længere nordpå.

Danmark er det eneste land, som virkelig prøver at føre dét igennem, at de baltiske lande om muligt er endnu vigtigere, end – som Kohl siger det – at den sikkerhedspolitiske grænse skal flyttes mod øst, altså flyttes til Polens østgrænse. Og det kan Kohl sige stort og flot, og han bliver hørt i alverdens presse, mens de baltiske lande ustandselig bliver glemt.

Jeg mener, at det er vigtigt – ikke blot for Danmark, men for hele Nordeuropa – at vi får en sikkerhedspolitisk dimension i Østersøområdet, og jeg tror, at alle ved, hvor vigtig Østersøen – eller Fredens Hav, som det hedder på russisk – er, at det faktisk bliver et Fredens Hav og at vi forsikrer, at ingen på noget tidspunkt tør lave noget aggressivt omkring Fredens Hav – og selvfølgelig allermindst dem, som eventuelt kommer efter den nuværende regering i Rusland – hvem det så end måtte blive.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi ikke blot får diskuteret udvidelsen af NATO, men at denne kommer til at ske hurtigst muligt.

Som sagt har vi lige været i Washington, hvor dette emne blev diskuteret, og det er mit indtryk, at USA er indstillet på, at der nu skal ske noget. De ser positivt på det, for de frygter at tilstandene i Rusland – når vi kommer over på den anden side af 1996 – ikke er blevet bedre.

Jeg er meget glad for én ting, udenrigsministeren sagde, nemlig, at Rusland ikke har vetoet. Nej, Rusland har ikke vetoet over for udvidelsen af NATO; det forstås af alle. Men man må heller ikke blive så skræmt, som der måske